

De God van Israël strijdend voor de Zijnen

Ds. D. Hakkenberg – Exodus 14:13-14

Zingen: Psalm 105: 1, 2
Lezen: Exodus 14: 1-22
Zingen: Psalm 77: 9, 10, 11
Zingen: Psalm 68: 11
Zingen: Psalm 66: 3

Gemeente, de tekst voor deze dienst kunt u vinden in het u voorgelezen Exodus 14. Daarvan lezen wij vers 13 en 14:

Doch Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, staat vast en ziet het heil des HEEREN dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in der eeuwigheid. De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn.

Het thema van de preek is: De God van Israël strijdend voor de Zijnen.

We staan stil bij:

1. Gods leiding tot deze strijd
2. Gods bevel in deze strijd
3. Gods overwinning op deze strijd

1. Gods leiding tot deze strijd

Gemeente, daar staat het volk van Israël. Een leger van meer dan twee miljoen mensen, ingesloten in de woestijn. De Schelfzee ligt vóór hen. Zuidelijk en westelijk rijzen de bergen op. Achter hen komt het leger van Farao met een grote strijdmacht; geharnaste ruiters en ijzeren strijdwagens. En Israël is een machteloos en weerloos volk. Zij zijn verward en besloten in de woestijn.

De vijand heeft gezegd: 'Ik zal hen vervolgen. Ik zal hen achterhalen. Ik zal de buit delen. Mijn ziel zal van hen vervuld worden. Ik zal mijn zwaard uittrekken. Mijn hand zal hen uitroeien.' Is het wonder dat Israël schreeuwde van vrees? Daarbij hebben ze ook gemurmureerd. Ze hebben opstandig tegen Mozes gezegd: 'Zijn we daarvoor uit Egypte gevoerd? Alsof er in Egypteland geen graven genoeg waren... Moeten we hier in de woestijn sterven door de moordende hand van de Egyptenaar?'

Er is grote verwarring en bange vrees. Israël wordt benauwd en omringd van alle zijden. Het is hopeloos en onmogelijk om te ontkomen.

Kort geleden was het zo anders geweest. De Heere had de gevangenis van Egypte voor Zijn Israël zo heerlijk geopend. De kinderen Israëls waren door een hoge hand uitgegaan, vrijgemaakt van Farao's haat. Tien plagen waren over Egypteland gekomen. En in die

laatste nacht, de doodsnacht voor alle eerstgeborenen van Egypte, was de vrijheid voor Israël geopend. De weg tot de vrijheid was gebaad. Door het bloed van het paaslam, dat gestreken was aan bovendorpel en zijposten, waren zij met vreugde uitgegaan, met zilver en goud beladen.

Het hoefde maar een reis van tien of twaalf dagen te worden. Dan zouden ze uit Egypte, langs de kust van de Middellandse Zee en langs het Filistijnse land, Kanaän binnen kunnen trekken. Slechts een dag of tien, dan zouden ze in het beloofde land zijn! Dat hebben ze gedacht. Er was vreugde en blijdschap omdat ze uit de macht van Farao en uit het diensthuis waren bevrijd door de hoge hand van God en door Zijn machtige arm. Ze meenden Kanaän al in het oog te hebben, om daar in vrijheid te mogen wonen.

Maar toen had God hun weg omgeleid. Op het onverwachts had de Heere hun weg omgebogen, zelfs teruggeleid door de woestijn. Op zo'n wijze, dat ze ingesloten stonden tussen de bergen en de Schelfzee vóór zich zagen. En tot overmaat van ramp, ja, om de ondergang zelfs volkomen te maken, zagen ze daar stofwolken aankomen: het leger van Farao met zijn ruiters. Zo zijn ze nu ingesloten en benauwd van alle zijden.

Gemeente, als God zondaren bevrijdt uit de macht van de helse Farao, als God u gaat losmaken uit het diensthuis van de zonde en de werelddienst, als Hij de banden en ketenen van de zonde gaat breken, dan gaat er in uw ziel wat leven. Dan gaat er wat opspringen in uw ziel. Dan gaat u iets van de verwondering beleven, dat er ontkoming is aan satans geweld. En u krijgt ook wat in het oog: het beloofde land, dat God aan Zijn volk beloofd heeft.

Nee, niet dat u er al bent. De tijden van grote smart, onmogelijkheid in de ziel en droefheid over de zonde, zijn juist menigvuldig. Maar er gebeurt iets. Er begint in uw ziel leven te ontwaken. Bij tijden komt er hoop op God. Dan is er een stille vreugde in uw ziel. Het is zo'n wonderlijke ervaring, om losgemaakt te worden van de banden van de zonde. Er zijn tijden dat de ziel ook wonderlijk getroost wordt. Dan is er hoop in het hart dat ook ik eens in dat beloofde land zal ingaan. En door de toezeggingen van de Heere is dat beloofde land soms zo dichtbij.

Zielen die pas op de weg zijn en met bekommering vervuld zijn over hun staat, kunnen soms zo'n sterke hoop en zo'n vreugde in het gemoed hebben. En soms zo'n blijdschap, omdat de Heere naar hen omgezien heeft. Ze menen soms dat nu alle leed geleden is. Ze hebben ervan gesproken ook en ze hebben ervan getuigd: 'Ik ben uit Egypteland uitgehaald. Gode zij dank!'

Ze hebben het beloofde land voor ogen gehad, niet wetende dat de Heere de weg van Zijn Kerk ombuigt. De Heere slaat een andere weg in; de weg van de woestijn. De weg van de onmogelijkheid. De weg van het ingesloten worden.

Waarom, zegt u, is dat toch nodig? Wij vragen naar het waarom, want wij bedillen God in Zijn leidingen. We zouden de Heere de weg voor willen schrijven en zouden al zoetjes aan Kanaän binnen willen trekken. Maar God gaat zondaren leren uit hoe grote nood en dood zij verlost worden. God gaat in de woestijn het geheim leren, dat Hij een zondaar uit genade verlost, uit genade voort leidt en – dat is het grootste – uit genade zal binnenleiden. God gaat leren dat Hij Zijn volk ophaalt uit de dood.

Dat wordt een gedurige stervensweg, van het begin tot de laatste snik toe. De Heere brengt Zijn Kerk in de onmogelijkheid van hun kant. Opdat we niet op onszelf zouden betrouwen, maar op de levende God.

Steeds weer staan wij in de praktijk van het leven voor de onmogelijkheid van 's mensen zijde. God slaat naar Zijn aanbiddelijke wijsheid zulke wegen in met de mens, dat hij aan het eind komt van eigen wijsheid, eigen kracht en eigen vermogen.

Dat zijn bange tijden. Dat zijn benauwde dagen. Dat zijn uren om nooit te vergeten, als de benauwdheid oprijst en we staan ingesloten van alle kanten. Denk u in: de bergen rijzen op aan weerszijden. Die bergen benemen alle uitzicht. Ja, vanaf de top van de bergen hebben we uitzicht en vergezicht. Maar niet als we ingesloten zijn in het dal van Pi-Hachirôth, met de bergen aan weerszijden en de zee met de woedende baren voor ons en de vijand achter ons. En het is een geduchte vijand! Met tien plagen leek hij verslagen, maar hij richtte zich weer op in zijn dodelijke haat om Israël te verderven.

Ook in ons leven kunnen de bergen aan weerskanten oprijzen. De bergen van zonde en schuld rijzen hemelhoog op. Zo hoog zijn de bergen van onze schuld, gemeente. En zo hoog zijn ook de bergen van Gods heilig recht, om de zondaar door dat recht van God te treffen en te straffen. Maar er zijn ook andere zorgen, moeite en nood.

En dan de zee vóór ons... Het is een onmogelijkheid om die zee door te gaan. Het wordt verdrinken, als die zee, die baren van zondeschuld zich ook nog gaan verheffen. Als de golven hoog oprijzen. Als de stromen van ongerechtigheden zich gaan openen in ons leven en we ze voor ogen zien. 'Mijn zonde zie 'k mij steeds voor ogen zweven.'

En daar komt die helse Farao met zijn hellemacht om onze ziel te vangen, te verstrikken, om ons terug te slepen in zijn heerschappij. En dan geen kracht, geen moed te hebben. Kunt u dat zich indenken? Ben u ook zo ingesloten? Kent u ook die nood van uw hart?

Farao zei: *Zij zijn verward in het land; die woestijn heeft hen besloten.* (Ex.14:3) Herkent u dat in uw eigen leven: verward en besloten? We kunnen zo verward zijn. We kunnen in de verwarring van onze geest geen uitkomst meer zien.

Gaat de mens dan tot God roepen? Nee, het volk Israël gaat hier Mozes de schuld geven. Mozes heeft het gedaan! In het gezicht van de vijand twisten ze nog met Mozes. Wat erg als Gods Kerk nog met elkaar twist in het aangezicht van de vijand. Dat breekt onze kracht nog het meeste.

In feite is het twisten met de Heere. God doet het niet goed. Waarom gaat God met mij zo'n weg van engte in, van benauwdheid? Ik dacht dat ik ruimte had en nu...?! Ons vlees kan er niet tegen, gemeente. Het is nodig dat we in de engte geleid worden. U had een andere weg uitgedacht. Maar God boog naar eeuwige wijsheid die weg om. Hij voerde het volk in engten. 'Ik werd benauwd van alle zijden.'

Bergen van schuld. De bergen van Gods heilig recht. Een leger achter ons, dat ons haastig zal overvallen. En de zee voor ons. Het is onmogelijk om hier uit te komen. En toch, daar was een wolkkolom. De wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts, als een teken van Gods tegenwoordigheid.

Maar als het oog dan ook nog eens verdonkerd is in ongeloof en alle vertrouwen op de Heere ontvalt, dan zien we ook niet die wolkkolom van Zijn beloofde tegenwoordigheid. De Engel Gods met een hoofdletter, dat is Christus, was Zelf in die wolkkolom des daags

en die vuurkolom des nachts. Maar het ongeloof kan ons zo met nevelen omhullen dat we Zijn tekenen niet meer zien, Zijn tegenwoordigheid niet meer gewaar worden. Dan is het duister om ons heen. Dan zien we niet meer naar boven, maar we zien op Mozes, in opstand van de ziel. Dat is 'een bezwijkend hart onder de ongelukken'.

Wij moeten leren dat we zelf in de beproevingen niet staande kunnen blijven. We moeten ons bestaan leren kennen, juist in de engten. We zijn opstandig tegen de Heere. Maar Gods leiding gaat door. En Hij zal in de strijd ook een bevel geven tot een vrezend volk, een murmurierend volk, een angstig volk. En wel dit bevel: *Doch Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, staat vast en ziet het heil des HEEREN dat Hij heden aan ulieden doen zal.*

2. Gods bevel in deze strijd

Vreest niet! Dat is een machtswoord. En wanneer wij kracht in onze ziel krijgen, dan gaat de Heere de bange vrees uit onze ziel uitbannen. Die bange vrees, die benauwdheid, gaat wijken. Wanneer Hij de kinderlijke vreeze Gods in onze ziel geeft, dan gaat de bange vrees voor de vijand en al die slaafse vrees wijken.

Vrees niet! Wees niet zo verschrikt. Wees niet zo benauwd. Staat vast! Ze stonden niet vast. Ze wankelden. Ze lagen machteloos neer. We kunnen het ons indenken. Geen vaste voet te hebben, geen grond onder de voeten te hebben. Wankelmoedig te zijn. Maar de Heere laat zeggen bij monde van Mozes: *Vreest niet, staat vast!*

Hoe zal een ziel vaststaan? Alleen als Hij let op de Heere. Alleen als hij het oog naar boven heft. En dat wil de Heere ook werken. Hij vervult Zijn eigen woord en belofte. Hij zegt: 'Staat nu vast. Betrouw u aan Mij toe, aan Mijn woord. Ik heb toch beloofd u uit te leiden uit Egypteland? Ik heb toch Mijn tekenen gedaan? Ik heb toch Mijn hoge hand u laten voelen en Mijn machtige arm? Zou u zich niet aan Mij toebetrouwen? Waarom wantrouwt u Mij zo in uw angst en duizend zorgen, in duizend doden? *Vreest niet, staat vast en ziet het heil des HEEREN!* Zie wat Ik doen zal. Ik zal uw ogen openen. Ik zal heil - dat is redding, verlossing - voor u ontsluiten. Op een wijze die u nooit gedacht zou hebben. Ik zal opnieuw wonderen doen. Zie het heil des Heeren. Zie wat Ik, de Verbondsgod, doen zal tot uw redding, tot uw zaligheid.'

Dat zegt de Heere nu nog. Vrees niet, bevende zielen! U bent aan alle kanten belaagd, ingesloten en verward van geest. U bent zo verward dat u niet voorwaarts, noch achterwaarts kunt zien of gaan. U ziet geen uitkomst, noch ter linker-, noch ter rechterhand. U bent verward en besloten. En altijd door eigen schuld. Nee, werp de schuld niet op de ander. Twist niet met de Almachtige. Maar let op Zijn Woord. O, zie naar boven!

Vreest niet, staat vast. Wees niet zo wankelmoedig, gij kleingelovige, en niet zo verslagen. *Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls. Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls.* (Jes.41:14) *Ziet het heil des HEEREN!* Versterk toch die slappe handen en die struikelende knieën. Stel die vast! In Jesaja 35 vers 4 lezen we: *Zegt den onbedachtzamen van hart: Weest sterk, vreest niet; zie, ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods; Hij zal komen en ulieden verlossen.*

Staat vast en ziet het heil des HEEREN dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid. En dan dit bevel: De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn. O gemeente, wat is dat een machtswoord! Wat is dat een hemelwoord om de ziel gerust te stellen, om in de bange vrees op God te betrouwen. De HEERE zal voor ulieden strijden.

Niet tégen ulieden. Wat een wonder! Het zou geen wonder zijn als de Heere tegen ons zou strijden. Onze zonden en schuld maken het ons waardig dat God tegen ons zou strijden, het zwaard zou trekken en zou gaan verwoesten. Maar Hij heeft het niet gedaan, want Hij gedenkt aan Zijn verbond. En Hij gaat tot Zijn volk spreken: *De HEERE zal voor ulieden strijden.*

Er staat ook niet: Hij zal mét ulieden strijden; met u erbij. Dan zouden wij ook nog wat verdienen in die strijd. Nee! Er staat ook niet: De Heere zal dóór ulieden strijden. Dat Hij het meeste zou doen in die strijd. Nee, de Heere gaat bij het begin van de reis leren dat de strijd Gods strijd is, van begin tot einde, en dat het Gods zaak is. De mens met het zijne wordt buitengesloten. De Heere zal aan de spits treden. Hij zal twisten met mijn twisters en Hij zal mijn haters te keer gaan. Hij zal spies, rondas en schild gebruiken om hun gevreesd geweld te fnuiken.

De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn. Dat wil zeggen: u zult helemaal op de Heere steunen en op Zijn Woord alleen. Uw ziel zal zeggen: 'Gij zijt de sterkte van mijn hart!' U zult leren om geheel af te zien van de mens en u zult in overgave aan Mij uw ganse zaak in Mijn hand bevelen, want Ik ben een jaloers God op Mijn eer.

Hij wil de hele zaak uitwerken. En dat zál Hij doen ook. Dat raakt Zijn eer. Het wonder zal zijn, dat het uw zaligheid betekent. *Die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.* (Rom.4:5) Wat is dat een moeilijke zaak voor het vlees. Dat is net zo onmogelijk als ingesloten zijn tussen zee en vijand. Dan is het onmogelijk om te ontkomen. En het is ook onmogelijk voor de mens om stil te zijn. Tenzij dat God hem stil maakt!

Doch gij, mijn ziel, het ga zo 't wil,
Stel u gerust, zwijg Gode stil;
Ik wacht op Hem; Zijn hulp zal blijken.
Hij is mijn Rots, mijn heil in nood,
Mijn hoog vertrek; Zijn macht is groot;
Ik zal noch wank'len, noch bezwijken.

Dan rijst het geloof uit diepte van ellende op. Dan krijgt het vastheid in de Heere. *De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn.* Weet u wat dat is, gemeente? Dat is stil berusten in Zijn beleid. Dat is de overbuiging van het hart naar Gods kant. Dan worden we stil voor Hem. Dan mogen we rusten in Zijn doen, wat enkel majesteit is. Rusten in Gods welbehagen. *Mijn raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen.* (Jes.46:10) Dat is zwijgen en slechts opzien naar de Heere. Dat is steunen op Zijn almacht en op Zijn vrijmacht. Steunen op Zijn goedertierenheid en genade. Dat is een heerlijke geloofswerkzaamheid. Dat is geen lijdelijkheid. Geen stilzitten. Geen afwachten. Dat is

een zalige geloofswerkzaamheid. Dat we dat eens beoefenen mochten bij de aanvang en bij de voortgang!

Dat is rusten in die sterke Held, de Held van God, bij Wie voor Israël hulp is beschoren. Dit is een krachtige heenwijzing naar Christus, Die het voor Zijn Kerk heeft opgenomen en Die de strijd voor Zijn Kerk heeft gestreden. Dat is letten op wat Christus gedaan heeft. Hij heeft Zijn strijd gestreden met de overste van deze wereld en met al uw vijanden. Om zo het heil van uw ziel te bewerken, om zaligheid voor u aan te brengen en uw eeuwige verzoening teweeg te brengen.

De HEERE zal voor ulieden strijden. Het zal strijd zijn. Maar de strijd is van God en de strijd ligt volmaakt verklaard in de grote Borg: de Heere Jezus. De Kerk moet leren dat Hij de grote Overwinnaar is van Zijn Kerk. Hij is aan de spits getreden!

De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn. Dan maakt de Heere een welgebaande weg in het hart, voordat Hij het pad baant door de woeste baren. Stil zijn in de Heere. Niet lijdelijk stilzitten, maar Hem verwachten, uitzien naar het heil des Heeren. Dat is biddend, wakend bereid zijn de weg in te slaan die de Heere met ons houdt. Dat is niet vrezen, niet twijfelen, maar in zulke ogenblikken ook: niet wankelen, maar ons toevertrouwen aan de Heere en de uitkomst in Zijn hand leggen.

De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn. De Heere zal voor uw aangezicht heen trekken. De God Israëls zal uw achtertocht wezen. Gemeente, dat is zalig rusten. Werkzaam rusten in de Heere en zich gelovig op Hem verlaten. En de Heere spreekt met macht, als Machthebbende: *Staat vast en ziet het heil des HEEREN. De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn.*

Leg uw zaak in Zijn hand en betrouw u helemaal aan Hem toe. De uitkomst zal niet falen. God is zo jaloers op Zijn eer. Ze vallen er tussen uit, gemeente! God zorgt voor het wonder. God zal door de woeste baren en door de stromen een pad banen. En u zult het heil des Heeren zien. De Egyptenaren, de vijanden, zullen ondergaan. En u zult God verheerlijken en stil zijn in God van aanbiddelijke verwondering.

We zingen Psalm 68 vers 11:

Gewis, hoe hoog de nood mag gaan,
God zal Zijns vijands kop verslaan;
Dien haar'gen schedel vellen;
Die trots, wat heilig is, onteert,
En, daar hij schuld met schuld vermeêrt,
Zich tegen Hem durft stellen.
De Heer' heeft Zelf ons toegezeid:
"Ik Zal u, door macht en wijs beleid,
Uit Basan weer doen komen;
U zullen, als op Mozes' beê,
Wanneer uw pad loopt door de zee,
Geen golven overstromen.

Het thema van de preek is: De God van Israël strijdend voor de Zijnen. We hebben nagedacht over Gods leiding tot deze strijd en Gods bevel in deze strijd. We staan nu stil bij onze derde gedachte:

3. Gods overwinning op deze strijd

De overwinning is van God, gemeente! We lezen in vers 15: *Toen zeide de HEERE tot Mozes: Wat roept gij tot Mij?* Kennelijk heeft Mozes geroepen tot de Heere. In zijn ziel is het geroep opgeklimmen tot zijn God: 'Heere, hoe zal het nu gaan? Hoe is Uw weg? U hebt beloofd voor ons aangezicht heen te trekken, U hebt de wolkkolom en de vuurkolom gegeven.'

Zijn ziel heeft geroepen onder het opdringend geweld van de vijand. Farao kwam aan en het volk schreeuwde van angst en vrees. Hij heeft geroepen tot de Heere. 'Wat roept gij tot Mij, Mozes? Er is maar één weg en die weg is voorttrekken! Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken. Stil zijn, maar niet stil zitten!' Gods weg is: voorttrekken! Maar wel in stille overgave aan Zijn leiding. Hoe donker ooit Gods weg mag wezen.

Israël is op reis van Egypte naar Kanaän. Gods Kerk is ook op reis. En de Heere gaat hen onderwijzen op die reis. Hij gaat hen oefenen. Oefening, waarin? In stil zijn. Daar hebt u de hele weg voor nodig. We lopen op God vooruit, we wijzen God de weg en we bedillen de Heere. Hij doet het niet goed. We zeggen: 'Heere, hoe moet dat dan? En hoe moet die zaak dan opgelost worden?'

Dat stil zijn, dat zwijgen, dat volgen, dat God laten werken, dát is de oefening van het geloof. Om het in Zijn handen te bevelen. Daar hebben we ons leven voor nodig. Want ik zit er altijd tussen met mijn gedachten, met mijn overleggingen, met mijn kracht, met mijn gerechtigheid. We willen er aan mee dragen en erbij doen. De mens zit er tussen en die moet er tussenuit.

De Heere geeft de hele weg door een krachtige les, die we maar nooit geleerd krijgen. Het blijft aan deze zijde van het graf maar een murmurereend volk dat God de wet maar voorschrijft, in plaats van stil te zijn en te zien het heil des Heeren dat Hij in Christus bereid heeft.

Het gaat altijd door de onmogelijkheid heen. Nee, niet stilstaan, maar voorttrekken! Stilstand is achteruitgang. Nee, geen kwalijke, vleselijke rust op weldaden van voorheen, zoals het meegebrachte zilver en goud en de vreugde van de uitleiding uit Egypteland. Zo mogen wij ook niet rusten op onze bekering en op de weldaden die we ontvingen.

Israël zou met dat alles zijn blijven zitten. Maar God zegt: 'Voorttrekken!' Door een onmogelijke weg. Maar in die onmogelijke weg zal God Zijn wonderen betonen. Want voorttrekken waar geen weg is, hoe kan dat? Voorttrekken terwijl daar dat water ligt, golvend en bruisend, om in te verdrinken, om in onder te gaan... Maar met de Heere zal het geen verdrinken worden. Nee, gemeente: *Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland. (Jes.43:2-3)*

Zie dan het heil des Heeren. Want Hij gaat vooraan, hoor! Mozes neemt zijn staf op Gods bevel. En die staf strekt hij uit over die rivier en hij kliëft de rivier. O wonder, de staf van God, de staf van het geloof heft hij op over de zee. De staf van het Woord van God. Hij kliëft de zee. En terwijl Israël de zee tegemoet trekt, voordat hun voeten het water raken, voordat zij nat gemaakt zijn, daar baant de Allerhoogste een pad door de woeste baren, een breed pad. En daar rijzen de wateren op als muren van glas. Gods sterke hand heeft op die nacht een oostenwind laten waaien. Het is een wonder van God!

De vrijzinnige theologie zegt: het was een lage waterstand en die loeiende storm deed de rest. Nee, en nog eens nee! God baande door de woeste baren en door de brede stromen ons een pad. O, zie het heil des Heeren! Daar gaat de vuurkolom boven het leger van Israël wat naar achteren. Die vuurkolom is duisternis aan de zijde van de Egyptenaren. Hij verstrekt een lichtglans voor het volk van Israël en schijnt door dat pad heen. Licht aan de zijde van Israël en duisternis aan de zijde van de vijand.

En daar trekt dat volk, vaders, moeders, met de kinderen aan de hand, op het droge door de zee. Dat is ook verwonderlijk: de bodem werd ook nog gedroogd. Ze zouden toch anders weggezonden zijn in het slijk? Maar ook de bodem werd gedroogd. Dat staat in Hebr. 11 zo nadrukkelijk. *Door het geloof zijn zij de Rode Zee doorgedaan als door het droge.* (Hebr.11:29) Op het droge... O, Gods wonderen zijn niet af te malen! God baant wegen waar geen wegen zijn.

Is het verward? Is het toegesloten? Is de schuld groot? Rijst de vloed van de dood voor ons op? Bespringt de helse vijand onze ziel? God baant een weg door woeste baren! Hij heeft al van eeuwigheid die weg gebaad. Die weg ligt in Zijn lieve Zoon, de gezegende Heere Jezus, die grote Krijgsman van God. Hij is in het strijdperk uitgetrokken voor Zijn volk. Hij is heengegaan in de mogendheid van Zijn God. Hij is uitgetrokken om de eeuwige strijd in een korte, felle kamp te bestrijden en om satan ten onder te brengen. Mozes zegt hier tot het volk: *Want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in der eeuwigheid.* God immers zal Zijn vijanden verdoen van voor Zijn aangezicht en in eeuwigheid zullen zij niet meer gezien worden.

Dat is mogelijk door Christus, Die afdaalde onder de berg van Gods recht die op Hem aankwam. Onder de berg van de schuld van Zijn volk die over Hem kwam. Hij is ondergegaan in de vloed van de dood. Voor Hem was er geen pad om te ontkomen, toen de zee rood was vanwege de vurige toorn van God. De zee was ook rood vanwege het bloed van het Lam van God, Dat onderging op Golgotha. Om zo de weg te banen, dwars door de dood tot het leven.

Hij gaat Zijn Kerk oefenen in die gang. Door de onmogelijkheid ontsluit Hij de mogelijkheid. Nee, niet langs die Rode Zee heen. Ook niet er óverheen op onze manier. Maar er dóórheen! Om te ervaren dat God de God van wonderen is. Dat God uitkomsten geeft in Christus. De hele weg door de woestijn heen zal een afgezonderde weg zijn voor Zijn afgezonderd volk.

De breuk met Egypte is nu radicaal gevallen. De vijand zal nu niet meer gezien worden, althans, deze vijand niet. Er steken vele andere vijanden de kop op, die we niet vermoed hadden. Maar het is in principe hier dat de strijd beslist is, dat het volk uitgeleid is zoals

de Heere Zijn uitverkorenen, Zijn geestelijk Israël, uitleidt uit het diensthuis van de zonde, uit de greep van satan, en langs wegen van onmogelijkheid brengt op Zijn weg. Dit gebeurde allemaal aan het begin van de woestijnreis van Israël. De Heere gaat Zijn Kerk voeren door de woestijn van het leven. Door strijd en ondergang aan onze kant. Maar ze mogen ook het oog opheffen naar boven: De Heere zal voor u strijden en gij zult stil zijn. Volgen, achteraan komen, de zaak in Zijn hand geven. Om verwonderd te zijn. Niet te werken, niet te rekenen, het niet van mensen te verwachten, niet te strijden, de strijd verliezen, het in Zijn hand geven. Hij zal aan de spits treden, hoor!

Openbaring 15 spreekt ook van de doortocht door die onmogelijke Rode Zee. Het getuigt van het eindpunt van Gods Kerk die uit de Rode Zee is opgehaald en door de woestijn geleid is naar het vaderland. Daar zal de Kerk des Heeren het Lam de dank en de lof toebrengen voor alle wonderen van Zijn macht.

Zal er voor de Heere iets te wonderlijk zijn? *Vreest niet, staat vast en ziet het heil des HEEREN! De HEERE zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn.* En u zult zich verwonderen. U zult het loflied zingen voor God en het Lam.

Gij doet duizend wonderheên.
Gij zijt God, ja, Gij alleen!

Amen.

Slotzang: Psalm 66:3

God baande, door de woeste baren
En brede stromen, ons een pad;
Daar rees Zijn lof op stem en snaren,
Nadat Hij ons beveiligd had.
Hij zal eeuw uit eeuw in regeren;
Zijn oog bewaakt het heidendom.
Hij zal d' afvalligen verneêren;
Hij keert hun trots' ontwerpen om.

Deze preek is eerder gepubliceerd in de prekenserie 'Een zaaier ging uit...' (deel 30)